

Alvorlig konflikt med skole

Om samarbejdsproblemer

Spørgsmål:

Hej

Jeg har et sæt tvillinger på 8 år, som går i 1. klasse på en folkeskole. Det hedder sig, at skolen er meget socialt belastet og med et blandet ry i folkemunde og medier igennem mange år. Jeg har helt fra starten af deres skolegang haft samarbejdsvanskeligheder med lærer og dernæst leder på skolen. Jeg har haft og har desværre stadig en stor konflikt med skolen omkring mine børns trivsel og skolegang og har ikke mødt forståelse. Den konflikt, som rummer mange ting, har vokset sig større og større, og da den var på sit højeste, vælger skolen som modsvar på, at jeg reagerer og klager, at sende en underretning til de sociale myndigheder, hvor de fremkommer med falske udsagn, misvisende informationer samt løgne m.m. som kan dokumenteres. Dette kan i øvrigt bekræftes af andre forældre, som har deres børn i samme klasse. Udsagn som mine børn skulle have fremsagt, diverse påstande og indicier. De har skrevet en underretning, hvor de påstår, at mine børn bliver slået hjemme af deres far og mig, og at de bliver dårligt behandlet hjemme. Dette skulle mine børn have udtalt! Dette har naturligvis intet på sig og jeg overvejer stærkt at anmelde lærer og skolen til politiet for chikane og hetz samt falske påstande, som de i øvrigt ikke har nogle beviser for. Jeg overvejer ligeledes stærkt at sagsøge skolen, og jeg har med det formål taget kontakt til en advokat.

Men for at gøre en lang historie kort:

Klasselæreren kontakter sundhedsplejersken på skolen, fordi hun mener, at mine børn har fået lavet en permanent tatovering på deres overarme under deres sommerferie, da de var med deres far i udlandet. Da jeg efterfølgende bliver kontaktet, forklarer jeg til sundhedsplejersken, at klasselæreren er helt galt på den, og at mine børn SELVFLØGELIG IKKE har fået lavet en rigtig tatovering og hvad meningen

er med denne samtale?!

Jeg forklarer, at mine børn har fået lavet en hennatatovering med motivet af en delfin og puma, og at det bliver vasket af og forsvinder af sig selv med tiden, og at hun som sundhedsplejerske burde vide dette.

Hun godtager min forklaring men spørger ind til min søns hennatatovering, da hun og lærer synes, det ser underligt ud. Jeg forklarer, at han, umiddelbart efter han fik den lavet, har kløet sig i den, og at han har fået en allergisk reaktion. Hun godtager min forklaring, og jeg regner med at denne sag er lukket, men nej, her starter mareridtet først!

Mine børn bliver tilbageholdt på fritidshjemmet, da min ældre datter på 16 år vil hente dem, og jeg får ud af det blå en opringning fra døgnkontakten kl. 16.10 som fortæller mig, at de har modtaget en underretning fra skolen, og at der står, at mine børn skulle have udtalt, at de bliver slået hjemme, og at de bliver dårligt behandlet! De oplyser mig telefonisk, at de faktisk er på vej hjem til mig for at tale med mig. Jeg bliver selvfølgelig chokeret og samtidig vred over denne besked.

Jeg ringer omgående klasselæreren op på hendes mobil for at få en forklaring, men hun tager ikke telefonen, selvom jeg ringer op flere gange fra min mobil, hvor nummeret ikke er hemmeligt.

Hun reagerer ikke, og jeg lægger flere beskeder på hendes telefonsvarer, men hun ignorerer mig og vender aldrig tilbage. Jeg er chokeret og vred over, at skolen - dvs. klasselæreren eller lederen - ikke har kontaktet mig FØRST, hvis de havde en mistanke om, at børnene bliver slået eller led anden form for overlast. Chokeret og vred over, at de overhovedet har lavet en underretning!

Jeg bliver på intet tidspunkt kontaktet af lærer eller leder, hverken før, under eller efter underretningen, selv om jeg har skrevet

to e-mails til lederen og har lagt tre beskeder på klasselærerens telefonsvarer. Jeg bliver ignoreret, og jeg føler mig i den grad krænket og dårligt behandlet. Er det kutyme, at man ikke tager kontakt til forældrene først, hvis man har en mistanke for at få en forklaring og afklaring inden man laver en underretning?

Da døgnvagten ankommer til mit hjem, viser de mig underretningen fra skolen, og jeg sidder apatisk og i chok!

De spørger mig, om jeg frivilligt vil give tilladelse til, at de kan tage mine børn med til en børneundersøgelse på Hvidovre Hospital. Dette svarer jeg naturligvis ja til, da jeg intet har at skjule. Men for mit vedkommende føles det mere som "frivillig tvang" end at de beder om mit samtykke.

Denne følelse forstærkes yderligere, da de efterfølgende siger, at hvis jeg havde nægtet, så havde det været en tvangsfjernelse. Da jeg efterfølgende spørger ind til i ren frustration hvad meningen er med at de "spørger" mig, når de alligevel kan og vil gøre det, får jeg intet svar men et skuldertræk som svar. Det ender med, at døgnvagten kører med mine børn på Hvidovre Hospital for at der kan blive lavet en undersøgelse. Jeg ytrer ønske om at være tilstede sammen med mine børn, når de skal på hospitalet men dette bliver afvist af døgnvagten, da de mener, det er en dårlig ide.

Det bliver også afvist, at mine ældste piger på 16 og 19 skal tage med. Børnelægen, som står for undersøgelsen, noterer efterfølgende, at der IKKE er fundet fysiske skader, at børnene IKKE har lidt overlast og virker IKKE som om de er traumatiserede på noget punkt, men at der måske i hjemmet er noget, der ikke fungerer? Jeg bliver kontaktet telefonisk, hvor døgnkontakten oplyser mig, at børnene har udtalt, at de er bange for at komme hjem nu!

De "spørger" mig endnu engang, om jeg vil gå med til, at børnene bliver frivilligt anbragt til EN overnatning på en akutinstitution. Da jeg på det tidspunkt er meget bange og desperat efter at se mine børn, kan jeg godt fornemme hvor dette bærer hen!

Jeg siger endnu en gang ja, men kun til én enkelt overnatning og regner med, at der kommer ro på tingene, og at jeg får mine børn hjem dagen

efter. Sådan kommer det ikke til at gå!

Dagen efter, meget tidligt på morgenen, bliver jeg nu kontaktet af en sagsbehandler fra Socialcentret, som beder mig komme til en samtale indenfor en time. Jeg får at vide, at sagen nu er overgået til hende. I samme forbindelse får jeg at vide, at hun vurderer, at børnene ikke skal hjem den pågældende dag og kan ikke informere mig om, hvor lang tid de skal være anbragt.

Jeg gør hende opmærksom på, at jeg har været meget samarbejdsvillig omkring hele sagen og forløbet, men at jeg faktisk kun har givet tilladelse til, at mine børn skulle overnatte én nat. Jeg får at vide, at det er noget hun er kommet frem til, og at hun vil påbegynde en § 50-undersøgelse og indhente udtalelser fra skole og andre relevante instanser.

Dette står jeg uforstående overfor og bryder sammen og kan ikke forstå, at jeg ikke kan få mine børn hjem, da de jo er "frivilligt anbragt". I første omgang virker hun forstående over for min forklaring omkring konflikten med skolen, og hvad den udspringer af, men dette varer kun indtil hun modtager skolens udtalelser og efterfølgende har en samtale med klasselæreren, som "hælder vand ud af ørerne". Det ender med, at mine børn er anbragt i seks døgn, og at de først kommer hjem, da jeg presser på, efter at jeg helt tilfældigt igennem en pædagog på akutinstitutionen bliver gjort opmærksom på, at det ikke er et krav, at børnene skal være anbragt for at kunne lave en § 50-undersøgelse, og at det ikke er en forhindring for, at de skal kunne komme hjem.

Denne væsentlige oplysning informerer jeg sagsbehandleren om og kritiserer hende samtidig med at have fortiet denne information for mig. Børnene kommer efterfølgende hjem, og der bliver sat en familiekonsulent på sagen. Hun kommer efterfølgende og stadig i mit hjem i form af "støtte". Jeg opfatter hende mere som en spion og er ikke tryk ved hendes besøg, da jeg føler mig krænket ved, at hun analyserer vores familie, selvom hun ikke kender os. Jeg har bedt om aktindsigt på skolen og hos sagsbehandleren, og det har jeg fået.

Jeg må tilstå, at jeg er meget chokeret over diverse udtalelser og tiltag, og oplever det meget grænseoverskridende, ubehageligt samt dybt

frustrerende. Jeg er chokeret over at læse, at der er blevet ført dagbog over min datter dagligt igennem 1½ år uden at det er noget jeg kender til! De har dagligt taget notater, hvor de udelukkende fokuserer på hendes "negative" sider og beskriver hende som ukoncentreret, kan ikke fokusere i længere tid, har tit konflikter, har en meget livlig fantasi, og at der desuden ikke altid er sammenhæng i hendes historier, og at hun også kan finde på at digte og lyve og dernæst benægte det!

Skolen har desuden taget kopier af hvert enkelt notat og side i min datters kontaktbog. Der er ingen, der på noget tidspunkt har informeret mig om dette, og jeg har svært ved at se, hvad formålet med det er. Det er dybt bekymrende, at de igennem så lang tid har observeret min datters opførsel, væremåde, episoder m.m., og at de skjuler det og undlader at informere mig om det, og at jeg først får kendskab til det, da jeg søger om aktindsigt.

Jeg føler mig magtesløs, og det mest graverende er, at jeg oplever og læser ud fra aktindsigten og § 50-undersøgelsen, som nu er færdig, at de miskrediterer mig. Det føles som om jeg er op imod et helt system, som står sammen og beskytter hinanden indbyrdes for at stå endnu stærkere. Lærere og ledelse som bruger alle midler for at få ret.

Jeg kan ud fra aktindsigten læse skolens tydelige modvilje i deres negative omtale af mig. Jeg har meget svært ved at se en god og tryk skolegang på denne skole.

Der er et stort tillidsbrud og den ligegyldighed, jeg møder, gør ikke sagen bedre. Det er svært at forstille sig et samarbejde, når der ingen dialog er og tilliden er væk. Det er ikke med god vilje, jeg sender børnene af sted hver morgen, og de beklager sig dagligt over skolen og læreren. De er stadig meget påvirket af anbringelsen og er bange for at de, hvis "læreren" ser sig sur på dem, bliver fjernet endnu engang.

Jeg har taget kontakt til en anden skole med henblik på at få børnene flyttet, så vi alle sammen kan komme videre og starte på en frisk. Jeg fik at vide, at de skulle kontaktes af lederen på børnenes skole, hvis de skulle flyttes, og at hun skulle lave en indstilling. Jeg er naturligvis ikke interesseret i, at den nye skole får

noget af vide om denne konflikt og underretning, da jeg ikke vil mødes med mistro og skepsis.

Desuden har jeg svært ved at forstille mig, at de ville tage dem ind, hvis de først får lederens version og diverse papirer udleveret ved skoleskift. Er det noget, jeg kan undgå? Kan jeg kræve at få mine børns papirer udleveret? Hvis ikke, har ledelsen tavshedspligt i form af skoleskift, eller må de fortælle den nye skole om alt dette? Jeg har fået bekræftet, at der er plads på den nye. Jeg må indrømme, at jeg ikke kan forstå, hvorfor ledelsen skal henvende sig til den nye skole?

PS: Sagsbehandler er kommet frem til og anbefaler i sin § 50-undersøgelse, at der skal laves en PPR-indstilling til min datter, da hun er meget bekymret for hende, da hun har en meget livlig fantasi og i øvrigt ifølge skolen ligger fagligt under middel og har desuden svært ved at fokusere! Derudover anbefaler hun en form for familierapi eller anden støttende foranstaltning i hjemmet!

Der er mange flere ting i denne sag, som jeg gerne ville have lov til at fremkomme med/uddybe, som jeg ikke har nævnt her, da det ganske enkelt fylder for meget. Jeg ville meget gerne have en tid til en personlig rådgivning og vejledning om hvordan jeg skal forholde mig, og hvem jeg evt. skal klage til, da jeg har tænkt mig at gå videre med denne sag og behandling.

På forhånd tak N

Svar:

Kære N

Tak for din lange mail med en beretning om de alvorlige vanskeligheder, du oplever i forhold til både skolen og de sociale myndigheder. Jeg forstår godt, at det har været en meget belastende oplevelse for dig - og for dine børn. Jeg skal forsøge at besvare dine spørgsmål, som har at gøre med skolen. Som du sikkert forstår, kan jeg ikke vurdere alle forhold, men måske kan jeg hjælpe dig med en afklaring af, hvad du kan gøre.

Først og fremmest kan jeg bekræfte, at underretning til sociale myndigheder

fra skolen normalt forudsætter, at der er søgt en opklaring med forældrene først om de forhold, der giver anledning til bekymring, og at de orienteres om, at skolen vil foretage en underretning. Derfor er jeg overrasket over, at der tilsyneladende sker en underretning, uden at du er forberedt herpå. Der er imidlertid ingen faste regler for, hvordan en sådan underretning skal ske, bortset fra at det de senere år er understreget overfor skolerne, at de skal sende en underretning, hvis de oplever, at elever er udsat for eller oplever forhold, der truer deres udvikling. Det er så op til de sociale myndigheder at vurdere, om der skal ske mere. Jeg tror, at din egen forklaring om, at du har haft et dårligt samarbejde med både skolens lærere og leder kan have været årsag til, at underretningen skete uden dit vidende. Men altså, det er ikke ulovligt, at skolen foretager en underretning uden din accept, men det er usædvanligt ikke at give en grundig orientering, idet al god adfærd i den forbindelse tilsiger, at der først sker en underretning efter en kontakt til forældrene.

Heldigvis har du fået dine børn undersøgt på hospitalet, og det er fundet, at de ikke har lidt fysisk overlast på nogen måde. Og du har heldigvis fået dem hjem igen. Det er helt rigtigt, at en såkaldt § 50-undersøgelse kun i meget få tilfælde forudsætter, at børnene ikke er hjemme, og at den sædvanligvis finder sted løbende med inddragelse af forældrene, hvor det er relevant. Det ville heller ikke kunne lade sig gøre at tilbageholde børnene tvangsmæssigt efter beslutning fra det sociale personale, hvis der ikke var akut var fare for børnenes tarv. En tvangsmæssig beslutning forudsætter desuden en politisk beslutning med deltagelse af en dommer og en ekstern pædagogisk-psykologisk konsulent, hvor forældrene skal høres, og hvor de er sikret gratis advokatmæssig bistand. Men så langt kom det heldigvis ikke i din sag, så jeg synes, du skal forsøge at glemme disse udtalelser om tvang, der nok er faldet "i kampens hede", selv om det naturligvis ikke er let. Det bedste, du nu kan gøre i forhold til de sociale myndigheder er at følge deres råd og anvisninger. Besøgene i hjemmet vil sikkert med tiden blive færre, når der er faldet lidt ro på sagen. Prøv at få det bedste ud af det ved fx. at bede om rådgiverens hjælp til løsning af praktiske og opdragelsesmæssige problemer, sådan at der kommer lidt indhold i besøgene, og sådan at

du selv kan få nytte af besøgene. Opgaven er jo for myndighederne at skabe så gode vilkår for dine børns opvækst som muligt sammen med dig.

Med hensyn til skolen skal du vide, at du har ret til at få dine børn i en anden skole. Hvis den skole, du har kontaktet, har plads og kan undervise dine børn, er det den skole, du kan vælge. Det er ikke noget lederen af den nuværende skole skal tage stilling til eller kan forhindre. Sådan er lovgivningen. Jeg er enig med dig i, at der skal være tillid mellem forældre og skole, og at det vil være vanskeligt at forestille sig dette genoprettet i den nuværende skole med de erfaringer, du har. Det er normalt bedst at være åben omkring årsagerne til, at man ønsker en ny skole. Derfor synes jeg, du skal bede skoleforvaltningen om at være dig behjælpelig med flytningen. Det er jo en redelig sag, at du gerne vil starte på en frisk og med et bedre samarbejde med den nye skole. Den gamle skole skal kun sende relevante oplysninger til den nye skole, fx. om hvorvidt der har været ydet specialundervisning. Men rapporter og optegnelser fra den gamle sag bør ikke sendes videre uden dit samtykke.

Du skal nok snakke skoleflytningen grundigt igennem med din datter. Det er vigtigt at flytningen sker således, at hun ikke får for store problemer hermed, og at det sikres nødvendig støtte i forbindelse med en sådan flytning. Hvis din datter har behov for hjælp i skolen, skal du endelig tage imod et tilbud herom. Henvisningen hertil forudsætter normalt en vurdering fra PPR, men her skal du inddrages, og der skal tages hensyn til både din datters og dine ønsker. Hvis du kan hjælpe din datter til en bedre skolegang, er det en god gerning. Hun har sikkert også brug for at få støtte til et bedre skoleforløb.

Til slut. Jeg forstår dine frustrationer og din vrede over det forløb, der er foregået, men baggrunden er jo, at der er opstået bekymring for dit barn, og derfor er der handlet som der er. Det kan ikke ændres, selv om du kunne have ønsket et andet forløb. Nu handler det om at komme videre så godt det kan lade sig gøre. Derfor synes jeg, at du skal gennemføre et skoleskift, som du ønsker, sådan at der kan blive et grundlag for et bedre samarbejde, noget din datter kan få brug for, hvis hun har svært ved at klare de faglige krav i skolen.

Jeg håber det lykkes for dig at få etableret et bedre forhold til skolen til gavn for din datter og dine øvrige børn.

Venlig hilsen, Forældrerådgivningen